

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 60/2568

ศาลแพ่งมีนบุรี ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลปกครองกลาง ศาลผู้รับความเห็น บริษัท จ. จำกัด โจทก์ บริษัท ธ. จำกัด ที่ 1 กับพวกรวม 6 คน จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 428

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์เป็นผู้ประกอบกิจการสถานีบริการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงยื่นฟ้องจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นเอกชนด้วยกัน จำเลยที่ 4 กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ 5 และที่ 6 ซึ่งเป็นบริษัทประกันภัย อ้างว่า ได้รับความเสียหายจากการก่อสร้างทางยกระดับใน "โครงการก่อสร้างทางยกระดับถนนอ่อนนุช - ลาดกระบัง" ซึ่งจำเลยที่ 4 ได้ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในการก่อสร้างดังกล่าว แต่ด้วยความประมาทเลินเล่อในการก่อสร้างสะพานและควบคุมงานก่อสร้าง ทำให้โครงสร้างสะพานเสียหายและพังล้มทับโครงสร้างสะพานบริเวณเสาที่ 83 และเสาที่ 84 เสียหาย เป็นเหตุให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต และปิดทางเข้าหน้าถนนทั้งหมดรวมถึงทรัพย์สินของโจทก์และธุรกิจอื่น ๆ ที่อยู่ภายในบริเวณสถานีบริการน้ำมันของโจทก์ได้รับความเสียหาย ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งให้จำเลยทั้งหลายร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ให้การว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมดอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของ บจก. อ. ซึ่งเป็นผู้รับจ้างของจำเลยที่ 3 และเมื่อโจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยที่ 5 และที่ 6 มีหน้าที่รับผิดชอบความเสียหายตามกรมธรรม์ประกันภัยในมูลละเมิดดังกล่าว โจทก์จึงขอที่จะเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 5 และที่ 6 จำเลยที่ 3 ในฐานะผู้ว่าจ้าง บจก. อ. จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 428 ค่าเสียหายที่โจทก์เรียกมาสูงเกินจริง ขอให้ยกฟ้องส่วนจำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 4 ในฐานะผู้ว่าจ้างเป็นเพียงผู้บริหารโครงการตามแผนงานก่อสร้างของผู้รับจ้างให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบที่กำหนดไว้ จำเลยที่ 4 ไม่มีอำนาจบังคับบัญชาหรือควบคุมการทำงานของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ซึ่งเป็นผู้รับจ้าง ความเสียหายดังกล่าวเกิดขึ้นจากการก่อสร้างของจำเลยที่ 3 ที่เป็นผู้รับจ้าง โดยมีจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในฐานะผู้เป็นหุ้นส่วน ต้องรับผิดชอบในความเสียหายโดยตรงร่วมกับจำเลยที่ 3 ต่อบุคคลภายนอก และจำเลยที่ 5 และที่ 6 เป็นผู้รับประกันภัยค่าจุนการก่อสร้างโครงการต้องร่วมรับผิดชอบต่อวินาศภัย ทั้งจำเลยที่ 4 มิได้เข้าร่วมตกลงตามสัญญาประนีประนอมยอมความเกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหาย จำเลยที่ 4 จึงไม่ต้องร่วมรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ และจำเลยที่ 4 มิได้กระทำละเมิดต่อโจทก์จึงไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ย ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่า คดีนี้เป็นคดีพิพาทตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ศาลแพ่งมีนบุรีพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้แม้โจทก์จะฟ้องให้กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ 4 ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองเข้ามาในคดีนี้ด้วย แต่ก็เป็นการฟ้องให้ร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในฐานะผู้ว่าจ้าง ข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดทางแพ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้เป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 4 ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองว่าละเลยไม่ตรวจสอบการก่อสร้างการออกแบบ ตรวจสอบวัสดุที่ใช้ก่อสร้างจนก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของโจทก์ จึง

เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คณะกรรมการพิจารณาแล้ว คดีนี้ แม้กรุงเทพมหานคร จำเลยที่ 4 มีฐานะเป็นนิติบุคคลและเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่นตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 จำเลยที่ 4 จึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 โดยมีอำนาจหน้าที่ดำเนินกิจการในเขตกรุงเทพมหานคร ในการจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำและทางระบายน้ำ รวมถึงการดูแลรักษาที่สาธารณะตามมาตรา 89 วรรคหนึ่ง (6) และ (10) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2528 ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาการกระทำที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี โจทก์ฟ้องว่าได้รับความเสียหายจากการก่อสร้างสะพานใน "โครงการก่อสร้างทางยกระดับถนนอ่อนนุช – ลาดกระบัง" โดยจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในฐานะผู้รับจ้างก่อสร้างโครงการดังกล่าวได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อในการออกแบบ วัสดุที่ใช้ก่อสร้าง และความผิดพลาดในการก่อสร้างอันเป็นกรณีที่เอกชนยื่นฟ้องเอกชนด้วยกันให้รับผิดชอบในความเสียหายจากการกระทำละเมิดของผู้รับจ้างตามสัญญาจ้างก่อสร้าง ส่วนการที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ 4 ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองในฐานะผู้ว่าจ้างปล่อยปละละเลยไม่ควบคุมดูแลติดตามการก่อสร้างของจำเลยที่ 3 ผู้รับจ้าง ทำให้โครงสร้างสะพานเสียสมดุลและพังล้มทับโครงสร้างสะพานบริเวณเสาที่ 83 และเสาที่ 84 เป็นเหตุให้ทรัพย์สิน รวมถึงธุรกิจอื่น ๆ ที่อยู่ภายในบริเวณสถานีบริการน้ำมันของโจทก์ได้รับความเสียหาย การกระทำตามที่โจทก์บรรยายฟ้องก็เป็นการกระทำละเมิดทั่วไป มิใช่การกระทำละเมิดที่เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ข้อพิพาทในคดีนี้จึงมิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่จะอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง แต่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดทางแพ่งที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/60/2568>